

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/61/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5322010157
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5322010157.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom 20. júla 2023 prejednal odvolanie obžalovaného G. O., nar. X.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 1T/43/2022-708 z 12.4.2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca, č.k. 1T/43/2022-797 zo dňa 24.5.2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného G. O. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Čadca, č. k. 1T/43/2022-708 z 12.4.2023 bol obžalovaný G. O. uznaný za vinného, že:

dňa 25.10.2021 v čase od 09:20 h. do 10:00 h. na ceste pod horou približne 120 metrov od mosta cez rieku Kysuca v smere do obce Makov, ktorý most sa nachádza za budovou Zdravotného strediska č. 1260 v obci Vysoká nad Kysucou, časť Q., okr. Čadca po tom, čo sa prihovril B. H., nar. XX.XX.XXXX a zaujímal sa aj o jej vek, ktorý sa dozvedel, zaútočil na ňu tak, že ju najskôr päšťou udrel do brady a nezistený počet krát do nosa, z ktorého sa jej pustila krv, následne ju zvalil na zem na chrbát, pričom keď kričala o pomoc, chytil jej rukou ústa, aby jej znemožnil kričanie, vyzliekol ju od pol pása dole, sebe stiahol nohavice a keď nechcela dobrovoľne, rozťahal jej nasilu nohy, opakovane presne nezistený počet krát vsunul svoj pohlavný úd do jej pošvy, následne jej kázal, aby si kľakla na kolena a vnikal do jej pošvy svojím pohlavným údom zozadu, pričom poškodená B. H. sa počas celého aktu bránila tak, že sa ho najskôr snažila odkopnúť, kričala o pomoc, hovorila mu, aby prestal, následne však zo strachu pred ďalším fyzickým napadnutím upustila od ďalšieho odporu, pričom uvedeným konaním utrpela trieštivú zlomeninu nosových kostí s pomliaždením okolitých tkanív a hematómom, oderku špičky nosa, dve oderky čela a oderku tváre vľavo s obmedzením v obvyklom spôsobe života tri až štyri týždne, kedy uvedeného konania sa G. O. dopustil napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp. zn. 3T 20/2011 zo dňa 16.03.2011 potrestaný za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona, zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, ktorého skutku sa dopustil dňa 07.09.2010, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ktorý trest vykonal dňa 07.09.2019 a tiež napriek tomu, že bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T 194/2002 zo dňa 22.05.2003 potrestaný ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 pre trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do III. nápravnovýchovnej skupiny, ktorý trest vykonal dňa 24.03.2009,

čím spáchal zločin znásillenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Za to bol podľa § 199 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody na doživotie. Podľa § 48 ods. 2 písm. c) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 1T/97/2020 zo dňa 1.3.2023, právoplatným dňa 1.3.2023, ktorým bol obžalovanému G. O. pre prečin podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Uznesením Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 1T/43/2022 zo dňa 24.5.2023 bolo v zmysle § 180 Tr. por., § 174 ods. 1 Tr. por. doplnené odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 12.4.2023 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný zahlásil odvolanie a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Dňa 18.5.2023 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného, v ktorom po konštatovaní základných faktov uviedol, že okresný súd nerešpektoval právny názor krajského súdu, ktorý okresnému súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení nariadil ustáliť skutkový stav, tak aby nevznikli dôvodné pochybnosti. Mal za to, že okresný súd hrubo porušil jeho práva na obhajobu, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. V ďalšom namietal procesný postup konajúceho samosudcu a jeho absentujúcu nestrannosť k veci samotnej. Namietal tiež, že k príprave k výsluchu znalca MUDr. Stanislava Kollára nemal dostatočný časový priestor, čím malo byť porušené jeho právo na obhajobu. V ďalších riadkoch svojho odôvodnenia odvolania namietal vierohodnosť podaného znaleckého posudku spoločne s výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný sa v ďalšom odvolal na svoje podanie č.l. 697 - 701, v ktorom okrem iného rozsiahlym spôsobom predniesol svoje vecné námietky k znaleckému posudku znalca MUDr. Stanislava Kollára. V ďalšej časti sa obžalovaný rozsiahlym spôsobom vyjadril k záverom znaleckého skúmania znalkyň Mgr. Švrlovej a MUDr. Caisovej Škultétyovej, ktoré spochybnil a uviedol, že nie sú ničím podložené. V ďalšom kritizoval odôvodnenie napadnutého rozsudku a tiež namietal nestrannosť konajúceho samosudcu, ktorý mal porušiť jeho právo na obhajobu a taktiež namietal postup samosudcu, ktorý odmietol vykonať dôkazy, ktoré obžalovaný navrhoval. Spochybnil tiež vo veci vykonané dôkazy a to nepostačujúcu vierohodnosť vypočutých svedkov, nekompletnosť kamerových záznamov, ktoré podrobným spôsobom rozanalyzoval. Súčasťou odôvodnenia odvolania boli aj prílohy a to oznámenie o vybavení podania Ministerstvom spravodlivosti SR a vyjadrenie obžalovaného k znaleckému posudku.

Dňa 25.5.2023 súdu prvého stupňa bolo doručené doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného, v ktorom okrem iného podrobným spôsobom spochybnil vo veci vykonané dôkazy a kriticky sa vyjadril k odôvodneniu napadnutého rozsudku, konajúceho samosudcu označil za klamára. Nestotožňuje sa s vykonanými dôkazmi, polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a opakovane napáda zaujatosť konajúceho sudcu, ktorý mal podľa neho vykonané dôkazy vyhodnotiť jednostranne v neprospech obžalovaného. Opätovne sa kriticky vyjadroval ku kamerovým záznamom a mal za to, že tieto ho nijakým spôsobom neusvedčujú zo spáchania žalovaného skutku. V ďalšom argumentuje o prípadnej možnosti účasti tretej osoby na mieste činu s poukazom na nájdenú plechovku piva. Mal za to, že výpoveď poškodenej nekorešponduje s vykonanými dôkazmi, nie je vierohodná a rovnako zanechané krvné stopy na oblečení poškodenej si odporujú realite.

Dňa 26.5.2023 súdu prvého stupňa bolo doručené doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, v ktorom obžalovaný uviedol, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, resp. sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a na uvedenom podklade vyvodil nesprávny právny záver. V priebehu dokazovania poukazoval na tendenčnosť posudkov, kde malo dôjsť ku kontaminácii dôkazného materiálu. Podľa jeho názoru malo byť zo strany orgánov činných v trestnom konaní s dôkazmi manipulované. Tiež poukázal, že na kamerových záznamoch absentuje čas. Mal za to, že dôkazná situácia nedokazovala jeho vinu, obžaloba nepredložila jediný usvedčujúci dôkaz. Okresný súd svojvoľne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli vykonané bez akéhokoľvek racionálneho základu. Krajskému súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, resp. aby vo veci sám rozhodol.

Dňa 4.7.2023 krajskému súdu bolo doručené doplnenie odôvodnenia odvolania obžalovaného, v ktorom poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok okresného súdu a tiež na to, že okresný súd sa v novom konaní neriadil jeho právnym názorom. Opakovane uviedol, že konajúci samosudca JUDr. Mravec bol vo veci zaujatý, vykonal dôkazy len v jeho neprospech, bez dôvodu zamietol jeho návrhy na dokazovanie, čím mal porušiť demokratické princípy spoločnosti a najmä jeho právo na obhajobu. Navrhol doplnenie dokazovania to najmä výsluch lekára, ktorý mal ošetriť poškodenú, zabezpečiť výsledky vyšetrení, vypočutie osoby, ktorá mala vykonať analýzu kamerových záznamov, opakovanie výsluchu starostu Vysokej nad Kysucou, opakovaný výsluch a konfrontáciu znalca MUDr. Kollára, opakovaný výsluch znalkyne Mgr. Švrlovej. Záverom uviedol, že celé jeho trestné stíhanie je neprípustné a malo byť zastavené.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca v konečnom návrhu uviedol, že jeho klient je nevinný a z toho dôvodu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. por. a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, respektíve aby sám vo veci rozhodol. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižava dôvodov podaného odvolania tak, ako tieto na verejnom zasadnutí predniesol jeho obhajca a v zmysle týchto dôvodov krajskému súdu navrhol aj rozhodnúť. Krajský súd na verejnom zasadnutí podľa § 295 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným v písomnom doplnení odôvodnenia odvolania zo dňa 29.6.2023, doručenému krajskému súdu dňa 4.7.2023 z č.l. 835-838 súdneho spisu, a to z dôvodu, že sa jedná o dôkazy, ktoré sa týkajú okolností, ktoré možno zistiť inými, už skôr vykonanými dôkazmi. Jednalo sa o dôkazy - výsluch lekára, ktorý mal ošetriť poškodenú, zabezpečenie výsledkov vyšetrení, vypočutie osoby, ktorá mala vykonať analýzu kamerových záznamov, opakovanie výsluchu starostu Vysokej nad Kysucou, opakovaný výsluch a konfrontáciu znalca MUDr. Kollára, opakovaný výsluch znalkyne Mgr. Švrlovej. Ani jeden z týchto návrhov na vykonanie dôkazu krajský súd nepovažoval za potrebný, a ktorý by akýmkoľvek spôsobom bol spôsobilý prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že v tejto veci sa jedná v poradí už o druhé rozhodnutie krajského súdu, kde Krajský súd v Žiline uznesením pod č. k. 1To/106/2022-601 zo dňa 8.11.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Čadca, č.k. 1T/43/2022-527 zo dňa 27.7.2022 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to z dôvodu, že okresný súd pochybil pri určení druhu a výmery trestu, keď na základe neúplných skutkových zistení týkajúcich sa resocializačnej prognózy obžalovaného vyslovil predčasný záver o potrebe uloženia trestu odňatia slobody na doživotie. Okresnému súdu bolo tiež vytýkané nedostatočné odôvodnenie výroku o treste vzhľadom k prísnosti uloženého trestu. Krajský súd okresnému súdu nariadil pribrať znalkyňu z odboru psychológia na doplnenie znaleckého posudku a tiež znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia. Okresný súd sa právnym názorom nadriadeného súdu riadil, pribral znalkyňu z odboru psychológia, znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia a presvedčivým spôsobom odôvodnil aj výrok o treste.

Odvolačný súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný G. O. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní mal súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dňa 25.10.2021 nachádzal v obci Vysoká nad Kysucou. Uvedenú skutočnosť preukazujú najmä kamerové záznamy, ktoré zachytávajú pohyb obžalovaného v čase pred skutkom ako aj v čase po skutku, teda v rozmedzí 9:20 hod. až 10:00 hod. Na kamerovom zázname z kamery obecného úradu je jednoznačne v čase 09:19 hod. dňa 25.10.2021 zachytená poškodená B. H., ktorá ide smerom k rieke Kysuca (miesto skutku) a následne v čase 09:20 hod ide obžalovaný za poškodenou.

Súd nemal dôvod neuveriť výpovedi poškodenej, aj keď je zrejmé, aj zo znaleckého posudku, že ide o osobu nezrelú, veľmi jednoduchú, jej výpoveď je logická, nijakým spôsobom nebola jej výpoveď vyvrátená. Jednoznačne uviedla, že muž, ktorý ju znásilnil telefonoval v čase, keď okolo neho prechádzala. Rovnako obžalovaný uviedol, že v čase keď sedel na sušiaku na prádlo telefonoval.

Proti obžalovanému však svedčia aj iné dôkazy ako výpoveď poškodenej a to najmä znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu v Slovenskej Ľupči, podľa ktorého:

Z výsledkov DNA analýzy vyplýva, že zo vzorky zaistenej zo zviditeľnej škvryny na pravej nohavici teplákov a vzorkách zaistených z plochy vnútornej strany stehien teplákov v stope č. 3 (čiernie teplákové nohavice s vreckami na zips zlatej farby) bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Ďalším citlivejším vyšetrením polymorfizmov na pohlavnom chromozóme „Y“ bola v zaistenej vzorke zo škvryny na pravej nohavici teplákov a vzorkách zaistených z plochy vnútornej strany stehien teplákov, zistená prítomnosť minoritnej časti biologického materiálu mužského pôvodu a zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávacej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“.

Z výsledkov DNA analýzy vyplýva, že vo vzorke zaistenej z bočného vnútorného švu rozkroku nohavičiek, vzorkách zaistených zo škvryny na zadnom diele, na prednom diele nad rozkrokom, vnútornej strane predného dielu pod patentom nohavičiek a vzorke zaistenej z plochy vnútornej zadnej strany nohavičiek v stope č. 12 bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA biologického materiálu porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Prítomnosť biologického materiálu osoby „G. O., nar. XX.XX.XXXX“ nebola v uvedených analyzovaných vzorkách DNA analýzou zistená.

Z výsledkov DNA analýzy ďalej vyplýva, že zo vzorky zaistenej z vnútornej plochy rozkroku nohavičiek a zo vzorky z vnútornej plochy predného dielu nohavičiek v stope č. 12 bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Ďalším citlivejším vyšetrením polymorfizmov na pohlavnom chromozóme Y bola vo vzorke zaistenej z vnútornej plochy rozkroku nohavičiek a vo vzorke z vnútornej plochy predného dielu nohavičiek zaistená aj prítomnosť minoritnej časti biologického materiálu mužského pôvodu a zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávacej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“.

Z výsledkov DNA analýzy vyplýva, že vzorkách zaistených z krvných škvŕn na prednej strane pravého rukáva pri patente, na patente pravého rukáva, nad patentom ľavého rukáva bundy v stope č. 14, bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. DNA analýzou bolo prakticky dokázané, že pôvodkyňou uvedených krvných stôp je osoba „B. H., nar. XX.XX.XXXX“.

Z výsledkov DNA analýzy ďalej vyplýva, že vo vzorkách zaistených z plochy spodnej časti pravého a ľavého rukáva bundy, z krvnej škvryny z vnútornej strany patentu pravého rukáva, z krvnej škvryny na čiernom patente ľavého predného dielu bundy, bola zistená prítomnosť zmiešaného biologického materiálu, ktorého DNA profil je kombináciou DNA profilov osôb „B. H., nar. XX.XX.XXXX“ a „G. O., nar. XX.XX.XXXX“. Osoby „B. H., nar. XX.XX.XXXX“ a „G. O., nar. XX.XX.XXXX“ nie je možné vylúčiť ako pôvodcov prímiesi biologického materiálu v uvedených analyzovaných zmiešaných stopách.

Obhajobu obžalovaného v zmysle, že jeho stopy DNA sa na oblečenie poškodenej, resp. DNA poškodenej sa na jeho oblečenie dostali sekundárnym prenosom a boli „podhodené“ orgánmi činnými v trestnom konaní považuje súd za špekulatívnu, až konšpiračnú. Znalkyňa na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedla, že nezistila žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali manipulácii s bundou obžalovaného. Znalkyňa pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdila prítomnosť krvných stôp (DNA poškodenej) na patentoch rukávov bundy obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný namieta, že v prípade útoku tak ako je uvedený v skutkovej vete obžaloby by boli na jeho bunde striekance krvi poškodenej, a nie len malé krvné stopy, súd dáva do pozornosti skutočnosť, že obžalovaný mal predmetnú bundu k dispozícii 8 dní (od 25.10.2021 do 02.11.2021) a teda viditeľné stopy, ak by sa na viditeľných miestach nachádzali, mohol vyčistiť. Navyiac je špekulatívne tvrdenie obžalovaného, že v prípade úderu do nosa poškodenej, by sa na jeho oblečení nachádzali striekance krvi. Je zrejmé, že po údere do nosa, keď sa „pustí krv“ táto tečie smerom dole v dôsledku gravitácie, taktiež pokiaľ obžalovaný stál ďalej od poškodenej pri údere, nemuseli sa krvné stopy dostať na jeho bundu v takom množstve, aby boli viditeľné. Naopak, skutočnosť, že sa krvné stopy (DNA poškodenej) nachádzali na čiernych patentoch rukávov obžalovaného svedčí o tom, že útok na poškodenú prebiehal tak, ako vypovedala poškodená a teda, že ju udieral päsťou do oblasti brady a nosa a následne ju zvalil na zem.

Krv poškodenej sa nachádzala na patentoch, resp. nad patentom rukávov bundy obžalovaného. Takéto miesto nálezu DNA poškodenej na oblečení obžalovaného jednoznačne svedčí v neprospech

obžalovaného a teda, že poškodenú udieral, pričom práve pri týchto úderoch sa krv poškodenej dostala na oblečenie obžalovaného.

Taktiež je zrejmé z výpovede znalkyne, že napriek tomu, že bol kontrolovaný ultrafialovým svetlom, toto sa používa na vyhľadávanie spermatických stôp. Aj táto obhajoba obžalovaného bola vyvrátená.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že jeho DNA na veci poškodenej bola prenesená po jeho zadržaní a po tom, ako mal odovzdať oblečenie v čase keď sa nachádzal v cele policajného zaistenia, táto obhajoba taktiež neobstoí. Napriek tomu, že znalkyňa pri svojom výsluchu možnosť prenosu z jedného kusu oblečenia na druhý nevylúčila, nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by k takémuto prenosu došlo. Naopak znalkyňa podrobne vysvetlila, akým spôsobom sa zisťuje prostatický antigén a akým spôsobom bol zistený prostatický antigén obžalovaného na oblečení poškodenej. Konkrétne uviedla, že k takému prípadu, keď je zistený prostatický antigén môže dôjsť, keď muž trpí vadou, že neprodukuje spermie a pri sexe vylučuje iba tekutinu alebo v prípade, že nedošlo k dokonaniu aktu, ale nejaká tekutina už bola vylúčená a zmiešaná so ženským materiálom.

Je teda zrejmé, že zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávacej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“a teda prostatický antigén obžalovaného sa nachádzal na oblečení poškodenej a to v miestach kontaktu biologického materiálu s oblečením (vnútorná plocha rozkroku nohavičiek a vnútorná plocha predného dielu nohavičiek, pravá nohavica teplákov a vnútorná strana stehien teplákov).

Opätovne súd poukazuje na skutočnosť, že obhajoba obžalovaného, podľa ktorej jeho prostatický proteín (haplotyp - DNA profil pohlavného chromozómu Y) mal byť prenesený na veci poškodenej bola vyvrátená, nakoľko znalkyňa potvrdila, že predmety, ktoré skúmala boli riadne zabalené, riadne doručené, nemala žiadnu pochybnosť, žeby bolo s nimi manipulované. Súd tejto obhajobe neuveril, nakoľko je veľmi nepravdepodobné, že by k takejto úmyselnej kontaminácii zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo.

Pokiaľ obžalovaný uvádza, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní bolo manipulované s kamerovým záznamom, ktorý mal preukazovať, že sa mal obžalovaný nachádzať v čase skutku na inom mieste, konkrétne pri areáli priemyselných budov, aj v tejto časti bola obhajoba obžalovaného vyvrátená. Svedok G. D. - príslušník ORPZ Čadca na hlavnom pojednávaní jednoznačne vyvrátil tvrdenie obžalovaného, že mu mal ukazovať kamerový záznam. Je zrejmé, že obžalovaný mal informáciu o kamerovom zázname, avšak od začiatku konania tvrdil, že išlo kamerový záznam z priemyselných budov, súd prehral kamerový záznam, ktorý súdu predložil svedok Ing. K. H. - starosta obce Vysoká nad Kysucou, a to kamerový záznam zo Základnej školy, ktorý na hlavnom pojednávaní prehral ako vecný dôkaz. Uvedený kamerový záznam však nesvedčí, ako tvrdí obžalovaný o jeho nevine naopak, podľa kamerového a jeho popisu je na kamerovom zázname vidieť poškodenú ako ide do obchodu a obžalovaného ako príde na cestu v čase 09:01 hod obzeral sa a následne odišiel. Obžalovaný je teda zachytený na kamere pri Základnej škole ešte pred spáchaním skutku.

Súd obhajobe obžalovaného neuveril, považujúc túto za špekuláciu v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, vychádzajúcu aj zo záverov znaleckých posudkov a výsluchov znalkyň Mgr. Miroslavy Švrlovej a MUDr. Danice Caisovej Škultétyovej, v zmysle ktorých obžalovaný má sklony ku klamstvu, domýšľavosti, alibistickému spracováaniu situácie a podobne, resp. v prípade obžalovaného ide o osobnosť so klonmi ku klamstvám, nespoľahlivosti, obviňovaniu okolia za svoje problémy.

Naopak súd považuje jednoznačne za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak ako mu je kladený za vinu. Vinu obžalovaného potvrdzuje najmä výpoveď poškodenej, ktorá uviedla, kde a za akých okolností stretla obžalovaného, čo korešponduje aj s kamerovými záznamami prehratými na hlavnom pojednávaní a teda, že prechádzala okolo obžalovaného sediaceho na vešiaku na prádlo pri bytovkách, ktorý telefonoval (viď kamerový záznam obecnej kamery obce Vysoká nad Kysucou zo dňa 25.10.2021 na č.l. 325, podľa ktorého 09 hod 19 min 23 sek je vidieť poškodenú zachádzať za roh budovy zdravotného strediska smerom k lávke cez riekku Kysuca a následne v čase 09 hod 19 min 36 sek je vidieť obžalovaného oblečeného v hnedej bunde a rifliach smerovať od sušiaka za poškodenou k rohu budovy zdravotného strediska. Je teda zrejmé, že výpoveď poškodenej je potvrdená aj kamerovým záznamom. Následne je vidieť na kamerovom zázname, že obžalovaný sa vrátil v čase 10.04 hod 2 sek spoza rohu zdravotného strediska a teda aj časový údaj o ktorom vypovedala poškodená, že páchatela stretla okolo 9:30 a celý skutok trval asi pol hodiny potvrdzujú kamerové záznamy.

Je zrejmé, že v prípade obžalovaného ide o osobu so sklonmi k páchaniu trestnej činnosti so sexuálnym motívom, o čom svedčí trojnásobné odsúdenie obžalovaného pre trestné činy proti ľudskej dôstojnosti (sexuálne útoky). Takéto hodnotenie osoby obžalovaného samo o sebe nemôže byť základom pre uznanie viny obžalovaného, vinu možno uznať len na základe dôkazov. V danom prípade dôkazy, ktoré

svedčia v neprospech obžalovaného a teda preukazujú jeho vinu tvoria ucelenú, ničím nenarušenú reťaz a jednoznačne vyvracajú obhajobu obžalovaného, ktorá je skôr konšpiračného typu a špekulácií.

Je jednoznačne preukázané, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 písm. e) Trestného zákona.

Za daného skutkového stavu súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného a jeho konanie posúdil ako zločin znásilnenia podľa § 199, ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák., nakoľko obžalovaný násilím donútil ženu k súložiu a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku.

Vinu obžalovaného mal súd preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovede poškodenej B. H., ktorá jednoznačne uviedla, kde a kedy stretla páchatela, pričom jej výpoveď potvrdzujú aj kamerové záznamy. Okrem svedeckej výpovede obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčuje aj vykonané znalecké dokazovanie, v zmysle záverov ktorého, DNA poškodenej sa nachádzala na bunde obžalovaného, konkrétne v patentoch na rukávoch bundy a ktorá sa tam podľa názoru súdu dostala tým spôsobom, keď obžalovaný udieral poškodenú do brady a do nosa. Rovnako je usvedčovaný prítomnosťou jeho DNA (chromozóm Y) na oblečení poškodenej, ktorý sa nachádzal v zmiešaných stopách. Je teda zrejme, že obžalovaný násilím donútil poškodenú k súložiu, čím sú splnené podmienky na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného.

Za takto ustáleného skutkového stavu súd teda dospel k jednoznačnému záveru, že žalovaný skutok, priebeh ktorého súd ustálil vykonaným dokazovaním tak, ako je opísaný vo výrokovvej časti rozsudku sa stal, obžalovaný ho spáchal, pričom svojim konaním naplnil skutkovú podstatu zločinu znásilnenia podľa § 199, ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák.

Súd konštatuje, že v rámci vedenia prípravného konania bolo plne rešpektované zákonné ustanovenie § 213 ods. 1 Tr. por. a s tým súvisiace právo obžalovaného na obhajobu, pričom neboli zistené žiadne pochybenia OČTK, ktoré by mali vplyv na zákonnosť dôkazov, získaných v prípravnom konaní. Obžalovaný mal a má v tomto trestnom konaní obhajcu, ktorý bol riadne upovedomovaný o všetkých úkonoch vykonávaných v prípravnom konaní. Trestné konanie bolo vedené zákonným spôsobom, jednotlivé dôkazy boli zabezpečované a procesné úkony vykonávané v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného poriadku a sú riadne použiteľné pre účely tohto trestného konania. V konaní pred súdom boli taktiež plne rešpektované princípy kontradiktórnosti konania. Trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd. Z tohto pohľadu je podstatným to, že rozsudok má byť založený výlučne na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obžalovaných a ich obhajcov, ktorí v tomto konaní majú a mali reálnu možnosť jednotlivých svedkov, znalcov vypočúvať, klásť im otázky, čo v predmetnej veci obžalovaný a obhajoba aj využili a taktiež mali možnosť reagovať na ostatné, v konaní pred súdom vykonané dôkazy. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Súd zároveň poznamenáva, že odôvodnenie rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu.

Súd v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline poukazuje na obhajobné tvrdenia obžalovaného: Obžalovaný namieta, že na mieste skutku sa našla plechovka piva Steiger, na ktorej bola zistená neznáma DNA, z uvedeného je možné vychádzať, že skutku sa mohla dopustiť aj iná osoba. K tomuto argumentu obžalovaného súd uvádza nasledovné: ku skutku došlo na mieste verejné prístupnom, túto plechovku tam mohla zanechať akákoľvek osoba, ktorá prechádzala okolo a po dopití piva túto mohla odhodiť. Skutočnosť, že na predmetnej plechovke sa nachádzala cudzia DNA nijakým spôsobom nespochybňuje, ani nevyvracia, že by sa skutku nedopustil obžalovaný. Relevantná je prítomnosť DNA, resp. prostatického génu na oblečení poškodenej a to zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“.

Plechovka od piva nájdená na mieste činu obsahujúca DNA priamo preukazuje iba to, kto toto pivo vypil, či presnejšie, kto mal túto plechovku v ústach a tak na nej zanechal svoju biologickú stopu. V žiadnom prípade plechovka nájdená na mieste činu a ani DNA, ktorú obsahuje nepreukazuje, kedy

bolo toto pivo vypité, a rovnako nepreukazuje ani to, kde (na ktorom mieste) bolo vypité. Ak by sme prijali predpoklad obžalovaného o tom, že plechovku od piva mohol na mieste činu zanechať páchatel skutku, odlišný od obžalovaného a tento dôkaz by mal stačiť na oslobodenie obžalovaného, potom by páchatelom trestných činov stačilo na spochybnenie svojej účasti na trestnej činnosti len napríklad to, že by rozsypal pozbierané plechovky rôznych osôb na mieste činu.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že na oblečení poškodenej sa na prednej strane nenachádzali stekance alebo striekance krvi, keďže podľa obžaloby mala mať zlomený nos a mala byť zakrvavená, súd poukazuje na fotodokumentáciu na č.l. 239 a nasl. spisu, na ktorých fotografiách je jasne viditeľné, že krv sa nachádza aj na golieri svetra hnedej farby a na celej prednej strane svetra. Rovnako tak na modrej mikine sa nachádzajú viditeľné krvné škvrny a to v okolí goliera a pri zipse v oblasti prs na pravej strane a tiež v spodnej časti mikiny na pravej strane. Je teda zrejmé, že tvrdenia obžalovaného o absencii krvných stôp na oblečení poškodenej z prednej strany nie sú na mieste, nakoľko ako je vyššie uvedené, tieto sa viditeľne na oblečení poškodenej nachádzajú.

Obžalovaný namieta, že na kamerovom zázname zo základnej školy absentuje čas, tvrdiac, že na mieste sa mal nachádzať medzi 9:30 až 10:00 hod., však z kamerového záznamu je zrejmé, že obžalovaný sa na mieste zdržal cca 2 minúty, pričom zo záznamu vyplýva, že poškodenej išla smerom k obchodu, a teda je zrejmé, že kamerový záznam je z času pred skutkom, nakoľko ku skutku došlo po tom, ako odišla z obchodu a vracala sa domov. Aj v tomto prípade je obhajoba obžalovaného v celom rozsahu vyvrátená. Obžalovaný svoju obhajobu postavil na tom, že jeho biologické stopy, zaistené na oblečení poškodenej boli prenesené z jeho oblečenia, počas zadržania v cele policajného zaistenia, takáto obhajoba obžalovaného nie je ničím podložená, naopak súd má za to, že pokiaľ by mali orgány činné v trestnom konaní „podhodit“ biologické stopy obžalovaného, postupovali by tak, že by bola na oblečení DNA obžalovaného, nie len pohlavný chromozóm Y, pričom v prípade, ako tvrdí obžalovaný, že jeho biologické stopy mali byť úmyselne prenesené, takéto by sa našli aj za nechťami poškodenej aj vo výtere z pošvy poškodenej, aj na iných miestach na tele poškodenej.

Pokiaľ obžalovaný uvádza, že z lekárskej správy nevyplýva, že v prípade poškodenej došlo k pohlavnému styku, súd poukazuje na úradný záznam na č.l. 255, podľa ktorého MUDr. M. F. pri vyšetrení poškodenej zistil introitus s erytómom sliznice, čo znamená začervenanie sliznice a teda k pohlavnému styku mohlo dôjsť. Vyšetrenie bolo vykonané po cca 34 hodinách, a teda nie je na mieste odvolávať sa na Pri posudzovaní subjektívnej stránky trestného činu, ktorou je zavinenie, vychádzal súd z dokazovania, ktoré vedie k záveru, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., pretože chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom. Zároveň konštatoval, že obžalovaný G. O. je trestne zodpovedným subjektom, a to tak z hľadiska veku, ako aj príčetnosti. Tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní neboli zistené skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný pre duševnú poruchu v čase spáchania skutku nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť, alebo ovládnuť svoje konanie.

Súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku nie je možné založiť na indíciách, domnienkach, či len na určitej miere pravdepodobnosti, alebo len na skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že skutok spáchal obžalovaný. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné (rozumné) pochybnosti a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaného dokazovania.

V danej veci súd konštatuje ucelenú reťaz dôkazov usvedčujúcich obžalovaného zo spáchania skutku, že nie sú žiadne pochybnosti o spáchaní skutku obžalovaným (s výnimkou tvrdení obžalovaného, ktoré však boli spoľahlivo vyvrátené). Obžalovaný je usvedčený celým radom priamych (výpoveď poškodenej, biologické stopy obžalovaného na oblečení poškodenej, biologické stopy poškodenej na oblečení obžalovaného, kamerové záznamy), ale aj nepriamych dôkazov. Je tak zrejmé, že obžalovaný sa dopustil skutku tak ako mu je kladený obžalobou za vinu.

V konaní pred súdom bola vina obžalovaného jednoznačne preukázaná a jeho obhajoba bezpochyby vyvrátená.

Obžalovaný svoju obhajobu založil okrem vyššie uvedeného aj na spochybňovaní znalcov a príslušníkov policajného zboru. Jeho obhajoba však aj v tomto smere bola vyvrátená, resp. obžalovaný nijakým spôsobom nespochybnil vierohodnosť a pravdivosť znaleckých posudkov podaných znalcami v tejto veci. Naopak, znalci zotrvali na záveroch znaleckých posudkov a tieto znalecké posudky na seba logicky nadväzujú.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento sa v podstate nestotožňuje s právnym názorom a vyhodnotením dôkazov, pretože podľa názoru obžalovaného jednotlivé dôkazy, či už jednotlivo, ale aj v súhrne vyvracajú tvrdenie poškodenej B. H., že išlo o nedobrovoľný pohlavný styk s obžalovaným G. O.. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Krajský súd mal v súlade s názorom okresného súdu za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný G. O. a poškodená B. H. sa dňa 25.10.2021 v čase približne od 09:20 hod. do 10:00 hod. nachádzali v obci Vysoká nad Kysucou, čo preukazujú kamerové záznamy, ktoré zachytávajú ich pohyb pred skutkom a následne aj po skutku. Prítomnosť obžalovaného na mieste skutku v danom čase potvrdzujú aj výpovede predavačiek COOP Jednota a svedka C. E.. Z výpovede poškodenej vyplýva, akým spôsobom ju mal obžalovaný osloviť, zaútočiť na ňu, následne ju vyzliecť a vykonať na nej súlož proti jej vôli. Výpoveď poškodenej je konzistentná, podrobná a krajský súd nemal najmenší dôvod neveriť jej slovám. Poškodenej pri násilnom konaní obžalovaného boli spôsobené zranenia, ktoré následne boli objektivizované lekáorskými správami. Fotodokumentácia

zranení sa nachádza vo vyšetrovacom spise a navyše znalec potvrdil, že tieto zranenia mohli vzniknúť tak, ako ich popisala poškodená. Výpoveď poškodenej podporne potvrdzujú aj výpovede svedkýň F. V. a Q. V., ktorým sa poškodená po skutku mala zdôveriť, a ktoré zhodne s poškodenou reprodukovali to, čo im poškodená o skutku uviedla. Poškodená obžalovaného pred skutkom nepoznala, uviedla však, že sa jednalo o osobu, ktorá mala pochádzať z H., H. U. L. a tiež sa malo jednať o osobu, ktorá tesne pred skutkom telefonovala pri sušiakoch a následne za ňou išla za riekou Kysuca. Výpoveď poškodenej však nie je jediným dôkazom, ktorý obžalovaného G. O. usvedčuje zo spáchania žalovaného skutku. Krajský súd poukazuje na závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu v Slovenskej Ľupči, podľa ktorého z výsledkov DNA analýzy vyplýva, že zo vzorky zaistenej z viditeľnej škvry na pravej nohavici teplákov a vzorkách zaistených z plochy vnútornej strany stehien teplákov v stope č. 3 (čierny teplákové nohavice s vreckami na zips zlatej farby) bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Ďalším citlivejším vyšetrením polymorfizmov na pohlavnom chromozóme „Y“ bola v zaistenej vzorke zo škvry na pravej nohavici teplákov a vzorkách zaistených z plochy vnútornej strany stehien teplákov, zistená prítomnosť minoritnej časti biologického materiálu mužského pôvodu a zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávacej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“. Z výsledkov DNA analýzy ďalej vyplýva, že zo vzorky zaistenej z vnútornej plochy rozkroku nohavičiek a zo vzorky z vnútornej plochy predného dielu nohavičiek v stope č. 12 bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Ďalším citlivejším vyšetrením polymorfizmov na pohlavnom chromozóme Y bola vo vzorke zaistenej z vnútornej plochy rozkroku nohavičiek a vo vzorke z vnútornej plochy predného dielu nohavičiek zistená aj prítomnosť minoritnej časti biologického materiálu mužského pôvodu a zistený haplotyp (DNA profil pohlavného chromozómu Y) je zhodný s haplotypom zisteným z porovnávacej vzorky s označením „G. O., nar. XX.XX.XXXX“. Z výsledkov DNA analýzy ďalej vyplýva, že vo vzorkách zaistených z krvných škvŕn na prednej strane pravého rukáva pri patente, na patente pravého rukáva, nad patentom ľavého rukáva bundy v stope č. 14, bola izolovaná DNA ženského pôvodu a zistený DNA profil je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. DNA analýzou bolo prakticky dokázané, že pôvodkyňou uvedených krvných stôp je osoba „B. H., nar. XX.XX.XXXX“. Z výsledkov DNA analýzy ďalej vyplýva, že vo vzorkách zaistených z plochy spodnej časti pravého a ľavého rukáva bundy, z krvnej škvry z vnútornej strany patentu pravého rukáva, z krvnej škvry na čiernom patente ľavého predného dielu bundy, bola zistená prítomnosť zmiešaného biologického materiálu, ktorého DNA profil je kombináciou DNA profilov osôb „B. H., nar. XX.XX.XXXX“ a „G. O., nar. XX.XX.XXXX“. Osoby „B. H., nar. XX.XX.XXXX“ a „G. O., nar. XX.XX.XXXX“ nie je možné vylúčiť ako pôvodcov prímies biologického materiálu v uvedených analyzovaných zmiešaných stopách. K obhajobe obžalovaného, že jeho stopy DNA sa na oblečenie poškodenej dostali nejakým iným spôsobom, sa krajský súd ani nepotrebuje podrobnejšie vyjadrovať, a takúto obhajobu považuje výlučne za snahu zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Táto obhajoba bola jednoznačne vyvrátená podrobným výsluchom znalkyne, ktorá uviedla, že predmety, ktoré skúmala, boli riadne zabalené, riadne doručené, nemala žiadnu pochybnosť, žeby bolo s nimi manipulované.

Krajský súd poukazuje tiež na závery znaleckých posudkov a výsluchov znalkyň Mgr. Miroslavy Švrlovej a MUDr. Danice Caisovej Škultétyovej, v zmysle ktorých obžalovaný má sklony ku klamstvu, domýšľavosti, alibistickému spracovávaniu situácie a podobne, resp. v prípade obžalovaného ide o osobnosť so sklonmi ku klamstvám, nespoľahlivosti, obviňovaniu okolia za svoje problémy.

Obžalovaný je teda zo zločinu znásilnenia jednoznačne usvedčovaný jednak výpoveďou poškodenej a taktiež kamerovými záznamami, znaleckým dokazovaním (biologické stopy obžalovaného na oblečení poškodenej, biologické stopy poškodenej na oblečení obžalovaného) a radom listinných dôkazov. Možno teda konštatovať, že obžalovaný G. O. násilím donútil poškodenú k súloži, a čin spáchal na chránenej osobe, osobe vyššieho veku, nakoľko sa poškodenej bezprostredne pred skutkom dopytoval na jej vek, čo mu následne aj povedala.

V predmetnej veci nadriadený súd konštatuje ucelenú reťaz dôkazov usvedčujúcich obžalovaného zo spáchania skutku (s výnimkou výpovede obžalovaného), že nie sú žiadne pochybnosti o spáchaní skutku obžalovaným, a teda možno bezpečne vysloviť záver, že obžalovaný G. O. sa dopustil skutku, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba a tento naplňa zákonné znaky zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody G. O.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob

spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia absencie poľahčujúcich okolností, správneho zistenia jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), keďže obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý. Súčasne súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 1T/97/2020 zo dňa 1.3.2023, právoplatného dňa 1.3.2023, ktorým bol obžalovanému G. O. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na doživotie. Trest odňatia slobody na doživotie predstavuje jeden z trestov postihujúcich osobnú slobodu a je výnimkou z ústavnej ochrany nedotknuteľnosti osobnej slobody ako základného ľudského práva zakotveného v článku 17 Ústavy Slovenskej republiky. Predstavuje pomerne prísnu sankciu a jeho ukladanie Trestný zákon viaže na presné podmienky. Citeľnosť trestu odňatia slobody na doživotie je do veľkej miery závislá od individuálnych pomerov páchatela, ktoré sa môžu u jednotlivých páchatel'ov výrazne líšiť. Trest odňatia slobody na doživotie patrí v rámci systému trestov medzi tresty najprísnejšie, nakoľko jeho podstata spočíva v tom, že odsúdený v podstate definitívne stráca osobnú slobodu. Účelom tohto trestu je najmä postihnúť páchatela, sťažiť mu podmienky na páchanie ďalšej trestnej činnosti a v neposlednom rade výchovne pôsobiť na páchatela. Trest odňatia slobody na doživotie postihuje páchatel'ovu osobnú slobodu, pričom sa vo výraznej miere zasahuje do jeho základných ľudských práv, preto je veľmi dôležitou povinnosťou konajúceho súdu uloženie tohto trestu aj náležite odôvodniť, čo okresný súd v súlade s vysloveným právnym názorom nadriadeného súdu aj vykonal a výrok o treste aj náležite odôvodnil.

Krajský súd vo vzťahu k výroku o treste uvádza, že okresný súd odôvodnil uloženie trestu odňatia slobody na doživotie presvedčivo a logicky, a preto z tohto dôvodu nebude opakovať jeho veľmi správne a právne závery. V stručnosti len uvedie nasledovné.

Obžalovaný G. O. bol rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 1T/194/2002 zo dňa 22.5.2003 uznaný za vinného z trestného činu sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961, účinného do 31.12.2005, ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961, účinného do 31.12.2005, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline pod sp.zn. 2To/434/2003 zo dňa 12.11.2003, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Trest vykonal dňa 24.3.2009.

Následne bol obžalovaný G. O. rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 3T/20/2011 zo dňa 16.3.2011 uznaný za vinného zo zločinu znásillenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. v súbehu so zločinom sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Trest vykonal dňa 7.9.2019.

Podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za dokonaný trestný čin znásillenia podľa § 199, sexuálneho násillia podľa § 200, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) a b); inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takému páchatel'ovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Podľa § 47 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by páchatela bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Z vyššie uvedeného je nepochybné, že obžalovaný G. O. naplnil formálne podmienky uvedené v ustanovení § 47 ods. 2 Tr. zák. na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. V minulosti už bol obžalovaný G. O. dvakrát uznaný za vinného z trestných činov taxatívne vymenovaných v naposledy citovanom ustanovení. Tiež bol za tieto trestné činy dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, čo napokon vyplýva aj z listinných dôkazov (overených rovnopisov predmetných rozhodnutí) nachádzajúcich sa v spise. Čo sa týka materiálnych podmienok uloženia tohto druhu trestu uvedené v ustanovení § 47 ods. 1 Tr. zák., tak aj tieto sú podľa názoru odvolacieho súdu, v súlade s názorom prvostupňového súdu, splnené.

Materiálne podmienky uloženia trestu odňatia slobody na doživotie sú podľa názoru odvolacieho súdu preukázané najmä znaleckým posudkom Mgr. Miroslavy Švrlovej, jeho doplnku a jej výsluchu, v zmysle ktorých v prípade obžalovaného sa jedná o osobnosť výrazne poškodenú traumatickými skúsenosťami v rodinnom prostredí, dôsledkom čoho bol jeho vývin disharmonický a súčasný profil poukazuje na osobnosť s hrubo egocentrickým zameraním a s narcistickými rysmi, s konfliktom okolo afektivity, sexuality a agresivity a s ťažkosťami so zvládaním základných pudov, ktorý v sociálnej situácii neprežíva situačnú úzkosť ako brzdiaci faktor pre antisociálne alebo agresívne vzťahovanie sa k ľuďom a zároveň má sklon neprimerane zjednodušovať interpretáciu okolitej reality a pri tejto interpretácii sa dopúšťať nepresností. Resocializačná prognóza je minimálna a znalkyňa prognózu nápravy nedokáže zaručiť. Znalkyňa v doplnku k znaleckému posudku tiež uviedla, že v prípade obžalovaného možno hovoriť o veľmi zlej prognóze resocializácie najmä páchatela násilnej trestnej činnosti. Uviedla tiež, že opakovanie trestnej činnosti vo frekvencii približne dva roky od návratu z výkonu trestu, neschopnosť poučiť sa zo skúseností a trestu, opakovaná neefektívna resocializácia v minulosti, nepriznanie si viny, v minulosti prijatie nariadenej sexuologickej ústavnej a ambulantnej liečby ako účelové pre možnosť zníženia trestu, poukazujú na veľmi zlú prognózu a vysoké riziko recidívy. Obžalovaný ma diagnostikovanú sexuálnu deviáciu typu patologická sexuálna agresia, ktorá je trvalá, medicínsky neovplyviteľná, sexuálna liečba neefektívna a motivácia obžalovaného k liečbe je nulová. Hoci prejavy dissociálnej poruchy osobnosti sa môžu starnutím zmierňovať, naďalej je vysoko rizikový a prognóza resocializácie je zlá. Prítomnosť spoločenských, osobných a symptomatických faktorov dosahuje u obžalovaného 80 %, čo je z hľadiska prognózy resocializácie veľmi zlá prognóza a vysoká rizikovosť.

Záver o tom, či nie je nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody do dvadsaťpäť rokov okresný súd odôvodnil nasledovne:

„1. Záver o tom, či nie je nádej, že by páchatela bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov [podmienka uvedená v § 29 ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006], resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov [podmienka uvedená v § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006] je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu.

Na tom nič nemení skutočnosť, že súd vychádza aj zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odbor psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých, ktorého úlohou je na podklade určenia osobnostných, symptomatických (kriminogénnych) a spoločenských (sociálnych) faktorov poskytnúť súdu závery pre vyhodnotenie resocializačnej prognózy páchatela.

2. Formuláciou tejto podmienky ("nie je nádej") zákon stanovuje, že nestačí nedostatok istoty, že sa páchatel napraví trestom kratšieho trvania, ale naopak, vyžaduje sa rozumná istota (prognóza), vychádzajúca zo súčasných znalostí o možnosti napraviť páchatela trestom odňatia slobody časovo obmedzeným nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov, resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Aj pri splnení podmienok pre aplikáciu zásady „tri krát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. nemožno nepostupovať podľa všeobecných zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák.. Okresný súd pri úvahách o ukladaní trestu vzal do úvahy i hľadiská uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať páchatela iba tak, aby bol zabezpečený

čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Rovnako prihliadal na účel trestu stanoveného v § 34 ods. 1 Tr. zák..

Obligatórne súd zisťoval splnenie podmienok uvedených v ust. § 47 ods. 1 Tr. zák., a síce, že a) uloženie trestu odňatia slobody vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a b) súčasne nie je nádej, že by páchateľa bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Zákonodarca nedefinuje pojem ochrana spoločnosti (§ 34 ods. 1 Tr. zák.), ani pojem účinná ochrana spoločnosti (§ 47 ods. 1 písm. b) Tr. zák.) a ani rozdiel medzi týmito pojmami. Práve tu je priestor pre voľné hodnotenie dôkazov jednotlivo i v ich súhrne súdom a pre individuálne úvahy o účele trestu za spáchaný skutok a o páchateľovi, ktorému má byť trest ukladaný, na jednej strane a o záujme spoločnosti na ochrane pred trestnými činmi a ich páchateľmi na strane druhej. Nemožno opomenúť ani ďalšie skutočnosti, ktoré majú význam pre trestné sankcie, a to predovšetkým zásadu humánosti a rešpektovania ľudskej dôstojnosti, ako aj pojem proporcionality, ktorý treba spojiť s pojmom spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou základných práv jednotlivca. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno tiež opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je možné hľadať len v slovách a vetách toho ktorého predpisu, ale najmä vo všadeprítomných relevantných právnych princípoch uznávaných demokratickými právnymi štátmi, medzi ktoré sa zaraďuje aj Slovenská republika.

Ako bolo vyššie uvedené, obžalovaný bol doposiaľ päťkrát súdne trestaný. U obžalovaného možno konštatovať, že napriek skutočnosti, že vo výkone trestu odňatia slobody strávil takmer polovicu svojho života (21 rokov) ide o opakovaného páchateľa závažnej trestnej činnosti a ani ochranné sexuologické liečenie či už vo forme ústavnej alebo vo forme ambulantnej nevedli k náprave obžalovaného a tento napriek tomu, že v roku 2019 bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a v roku 2020 mu bolo zmenené ústavné ochranné liečenie na liečenie ambulantné opätovne spáchal zločin so sexuálnym motívom. Pre týmto skutkom (po prepustení z výkonu trestu) taktiež spáchal prečin poškodzovania cudzej veci, ktorý dokumentuje jeho agresivitu a taktiež nemožno opomenúť ani skutočnosť, že proti obžalovanému je na Okresnom súde Čadca vedené konanie vo veci prečinu krádeže, pričom tejto sa dopustil taktiež násilným spôsobom. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchateľa, ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti. Bohatá násilná kriminálna minulosť obžalovaného a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti, najmä so sexuálnym motívom charakterizuje jeho osobu ako ťažko prevychovateľného páchateľa, u ktorého doposiaľ ukladané tresty a ochranné liečenia ani v jednom prípade nesplnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu. Význam kriminálnej anamnézy obžalovaného neznižuje ani fakt, že pri niektorých odsúdeniach (dvoch, pričom tieto skutky spáchal ako mladistvý) nastala tzv. fikcia neodsúdenia, keďže táto fikcia neneguje skutočnosť, že obžalovaný tieto trestné činy spáchal, čo je dôležitou okolnosťou pri hodnotení osoby obžalovaného. Pri rozhodovaní o treste nemožno opomenúť ani závažnosť trestnej činnosti, za ktorú je obžalovanému v tomto konaní ukladaný trest.

Súd neopomína, že obžalovaný pri zachovaní rozpoznávacej a ovládacej zložky svojho vedomia konal úmyselne, so zámerom sexuálneho uspokojenia. Obžalovaný G. O. je a bol páchateľom skutkov s nenapraviteľnými následkami, je a bol páchateľom skutkov, ktorých sa bol dopustil násilím a surovosťou. Obžalovaný je páchateľom najnebezpečnejšej kriminality, ktorá veľmi negatívne a nenahraditeľným spôsobom poškodzuje základné ľudské hodnoty. Súd preto uzatvára, že v prípade obžalovaného G. O. je potrebné spoločnosti a jej členom poskytovať účinnejšiu ochranu, pretože ochrana spoločnosti a jej členov nie je možné dosiahnuť aj inými prostriedkami, a to iným ako najciteľnejším trestom.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.:

(1) Ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie stanovené v § 47 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. musia byť splnené súčasne. Súd dospel k záveru, že je splnená podmienka v zmysle § 47 ods. 1 písm. a) Tr. zák., teda že uloženie trestu odňatia slobody si vyžaduje účinná ochrana spoločnosti, a súčasne je splnená podmienka stanovená § 47 ods. 1 písm. b) Tr. zák..

Súd zároveň nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili obžalovanému uložiť trest odňatia slobody na doživotie. V tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na osobu obžalovaného, jeho kriminálnu minulosť a spôsob spáchania skutku. Aj z výsluchu znalkyne na hlavnom pojednávaní vyplýva, že resocializačná prognóza je minimálna, veľmi zlá prognóza a vysoké riziko recidívy, prítomnosť spoločenských, osobných a symptomatických faktorov dosahuje u obžalovaného 80%, čo je z hľadiska prognózy resocializácie veľmi zlá prognóza a vysoká rizikovosť. Rovnako konštatuje znalkyňa MUDr. Danica Caisová - Škultétyová, že v prípade obžalovaného je šanca na úspešnosť liečby cca 30%. V prípade obžalovaného ide o sexuálneho agresora a v neposlednom rade aj MUDr. Stanislav Kollár konštatuje, že obžalovaný trpel v čase skutku, a aj v súčasnosti trpí sexuálnou deviáciou typu sexuálnej agresivity. U obžalovaného sa jedná o trvalý stav, ktorého možnosť medicínskeho ovplyvnenia je minimálne pravdepodobná. Pokiaľ ide o sexuálnu deviáciu, agresivitu obžalovaného, táto je vrodená, trvalá, celoživotná. Táto deviácia je u obžalovaného medicínsky minimálne ovplyvniteľná. Obžalovaný, už bol liečený, táto liečba nespĺnila účel, pričom ochranného sexuologického liečenia často svoj účel splní. Pravdepodobnosť úspechu liečby u obžalovaného je minimálna.

Súd v danom prípade uložil na podklade zistených skutočností obžalovanému G. O. súhrnný trest odňatia slobody na doživotie, nakoľko bol obžalovaný uznaný vinný rozsudkom Okresného súdu Čadca z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Nakoľko skutok, pre ktorý je stíhaný v konaní 1T/43/2022, spáchal predtým ako bol vyhlásený vyššie uvedený rozsudok súd ukladal súhrnný trest podľa zásad pre uloženie úhrnného trestu.

Ako bolo vyššie uvedené, obžalovaný bol doposiaľ 5 krát súdne trestaný. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatela, ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti, najmä násilnej sexuálnej.

U obžalovaného možno konštatovať, že ide o opakovaného páchatela trestnej činnosti a ani dobrodenia súdov SR v podobe ukladania, podmienených a ani nepodmienených trestov a v neposlednom rade aj ochranné sexuologické liečenie, či už formou ústavnou a tiež formou ambulantnou nevedli k náprave obžalovaného a tento napriek tomu, že bol v roku 2019 prepustený z výkonu dlhoročného trestu odňatia slobody spáchal trestný čin poškodzovania cudzej veci (18.5.2020), za ktorý bol právoplatne odsúdený, je voči nemu vedené konanie pre skutok, ktorý mal spáchať 29.10.2019 a najmä (neprávoplatne bol uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia). Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatela, ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti. Bohatá kriminálna minulosť obžalovaného a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti, najmä násilnej a proti ľudskej dôstojnosti charakterizuje jeho osobu ako ťažko prevychovateľného páchatela, u ktorého doposiaľ ukladané tresty ani v jednom prípade nespĺnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu. Význam kriminálnej anamnézy obžalovaného neznižuje ani fakt, že pri niektorých odsúdeniach nastala tzv. fikcia neodsúdenia, keďže táto fikcia neguje skutočnosť, že obžalovaný tieto trestné činy spáchal, čo je dôležitou okolnosťou pri hodnotení osoby obžalovaného. Pri rozhodovaní o treste nemožno opomenúť ani závažnosť trestnej činnosti, za ktorú je obžalovanému v tomto konaní ukladaný trest.

Súd tiež pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal na možnosti nápravy obžalovaného, pričom ako je vyššie uvedené, možnosti nápravy obžalovaného sú veľmi nízke, takmer žiadne a rozumná istota (prognóza), vychádzajúca zo súčasných znalostí o možnosti napraviť páchatela trestom odňatia slobody časovo obmedzeným nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov, resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov je minimálna.

Obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody za splnenia podmienok podľa § 48 ods. 3 písm. a) Tr. zák. obligatórne zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, nakoľko súd obžalovanému neuložil trest odňatia slobody na doživotie.

Doživotný trest v prípade obžalovaného považuje súd za jediný možný z hľadiska ochrany spoločnosti, rovnako tak z hľadiska generálnej prevencie; takýto trest podľa názoru súdu aj v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného zločinu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Súd pri ukladaní trestu prihliadal na spôsob spáchania skutku, možnosti nápravy obžalovaného, ktorá je podľa názoru súdu, s poukazom na kriminálnu minulosť obžalovaného, opakované spáchanie skutkov so sexuálnym motívom a tiež poukazujúc na závery znaleckého posudku Mgr. Miroslavy Švrlovej a jeho doplnku č. 4/2023, v zmysle ktorého je resocializačná prognóza veľmi zlá a je tu dané veľmi vysoké riziko recidívy.

S uvedeným záverom znalkyne sa stotožňujú aj znalci MUDr. Danica Caisová - Škultétyová a MUDr. Stanislav Kollár, ktorí zhodne z medicínskeho hľadiska považujú pobyt obžalovaného G. O. na

slobode za nebezpečný pre spoločnosť, pričom obžalovaný v čase skutku trpel a aj v súčasnosti trpí sexuálnou deviáciou typu sexuálnej agresivity. U obžalovaného sa jedná o trvalý stav, ktorého možnosť medicínskeho ovplyvnenia je minimálne pravdepodobná.“

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s vyššie citovaným odôvodnením okresného súdu o potrebe uloženia trestu odňatia slobody na doživotie obžalovanému G. O. a zbytočne nebude opakovať jeho správne právne úvahy.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženým druhom a výmerou trestu.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného G. O. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.